

endale wõtame, siis ei saa selleläbi meie igapäädvane töö mite, kuda mõned fissa südamega ja lühikese vjuga mehed arwawad, meile raskeks loormaks minemo, waid töötgemine pärast pidupääwa veel rõõmsamast käte ja năpude wahel signema.

Lugejad, sellele praegu lõpetatud wahetük väga igavaks läinud, wõiwad seda lugemata jätta, ja kaks nădalat pärast solmekuninga pääwa meiega Wareksele õita, kus noor sõamees ennast miniku vasta valmistas, kest et tema teisel pääwal juba teele peab minema. Kas nõnda? küsib mõni. Loodate ni odavalt meie käest labii peasma, et Hansu sõlalise läigist muud ei taha föneleda kui tema tulifut ja lahku mist? Kas wahet aegl midagi seal ei juhtunud, mis meil armasam suulda ja lugeda oleks, kui teie pilad lorid, mis mite soera objust ei ootataks, veel wähem meile armast aewiidet toob? — Tahatsin mina jõululaupääwa öhtust sunni selle pääwanri, kus Hans tutarvate perest lahkus, kõik samm sammult järgmisde üleskirjutada, mis tema ja peterahva leedil igapääw sündinud, mis nemad teinud ja rääkinud, mis muud isearalist senna waheli tulnud, siis ei mahuks jut mite kümne aasta kalendritoosse, waid saaks temast üks suur raamat kastama. Nüüd on meil futuraamatuid juba igasugu palju rohlem, kui suuremal hulgjal aega nende lugemise tarmis, mis pärast tühja raamatute kastamatist ülesliigseks arwan, seda enam, kui mul ei sähärdusti sena keele osavust ega mõistust ei ole, kui neil jutude sünnoajatel, kes oma waimu wārdjaid nii rohkest turule fannawad. Kas raamatukedel siis sees? kes seda lähääb küsima. Ees ta elanud kirjutatud, hiljemine jälle trükitud, mis seal enam peaks puuduma? — Külastua kui rumalaaid ja pimedaid küllalt kastwah, kes vilja iwa ja õlepea wahet ei oksa teha, usume meie kindlast, et nende raamatukedel lugejate puudust ei saa tulema. Mõnel on juba nõnda ilusad nimed, et nende pärast üksi raamatuked peab lugema. — Aga neist ei tahtnud meie sin piletalat rääsida, waid lühideit mõned sõnad Warekse talu sõlalise kobia nimetada. Hans kainud jõulupühil, uuel aastal ja solmesu-

ninga pääwas peterahwaga lirikus ja palve mojas, läinud Ulewainul, Tammel ja Otsalus, kus Jüri Pöllupop elas, mõnekorra öhtidel aega viitmas, kord üksi, kord jälle wanemate ebi Eliega seltis. Siiski peame kabetsetes ütlema, et ühekskoos elamine ja võõrisi läimine Elje ja Hansu wahel lesimise mõteid mite wassa wõrra ligemale ei tornud, waid endisest mõne hea wassa lõngemal viinud. Nemad pidirad teine teisele tunnistama, et, ebi kül tulile südamest fülmaks ei jahund, neil pisemat lootust abielluse astumisele ei jäänuud; ülesnes sobruuse paedad wõisirad neid surmani übendada, armastuse lootused pidirad laiale tuiskama. Tobilisse julgesi igas kord inimese filmast tema marjulisi südame mõteid tunnistada, siis näitas mõnekorra, kui noored inimesed isekeskkis jutustasid, ja Hansul kortsud filmakulmale tõusirad ja kurbtujie vari kui terge pilweke filmapaistust katis, kui tõusels kabetsemist temal südames. Tema wõis mõtelda: Ees ma olnud halv, et tütarlopse ja tema manemate lahket abipakumist ärapõlgasin ja suisa peal oma tahtmist tegin. Mis mul praegu wiga oleks diatalus kui koduväi Elsega rahulikult elada, üksikord moja peremeheks saada, kui isa ja ema puhkama läinud. Aga kui säherdusid mõted temal öhtul mõnekorra peas liisunud ja und tük aega filmilt lõrval hoidnud — läks hommikul ärkades lugu teisest, seal pidi ta ütlema: Mul oli õigus nõnda teha, ma pidin Juvalast minu peale pandud lohut täitma. Nemad tahijid mulle heast südamest raha laenuss anda, ega oleks tagasiomaksime pärast mind ialgigi vigistanud, siiski wõis hiljemine mul kabetust tulla. Jüinemene ei wõi juhtumist eteteado, mis tulev aeg toob; elu sees sünib mõnda, tuolas meel wõib sõna miltn wõda ja teistviisi tähendada, kuda ütleja südamest oli tulnud, ja kui säherdusel filmapiigul mõte tõusels, ei tea kus sa hilspatakas tana seisalsid, kui naine sind ei oleks priiiks olnud: seda ei oleks ma joudnud kinnatada. Sellega oleksin ma ennast omas filmas alandanud, jäägu nimetamata, mis teised pilkajad selja taga redinud naerda. Parem on praegune, kui tähendatud viisil elu. Ütanes Ees teeb minu südamele malu, kes minu sobruuse läbi ebi mehetä jäääb, aga kes mulle seda tohib siiniks mõista? Ees ma palund teda, mind unustada ja teisele minna, kui üks